

ERNEST BLOCH'UN 20. YÜZYIL MÜZİK REPERTUVARINA KAZANDIRDIĞI VİYOLONSEL ESERLERİ

ERNEST BLOCH'S CELLO WORKS IN THE REPERTOIRE OF 20TH CENTURY MUSIC

Nur AYDAY

Öğr. Gör., Yaylı Çalgılar Anasanat Dalı, Müzik Bölümü, Devlet Konservatuarı
Anadolu Üniversitesi, Eskişehir, Türkiye

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5971-1275>

nayday@anadolu.edu.tr

Received: July 29, 2023

Accepted: September 18, 2023

Published: October 31, 2023

Suggested Citation:

Ayday, N. (2023). Ernest Bloch'un 20. yüzyıl müzik repertuarına kazandırdığı viyolonsel eserleri. *International Journal of New Trends in Arts, Sports & Science Education (IJTASE)*, 12(4), 234-243.

This is an open access article under the [CC BY 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Öz

Ernest Bloch, 20. yüzyıl müziğine farklı birçok formda sayısız oldukça fazla eseri ile katkıda bulunmuş önemli bir besteci ve aynı zamanda da önemli bir eğitimcidir. Geçmiş ve Yahudi kimliğiyle bağlarını koparmadan yarattığı üslup ve yaşadığı dönemin koşullarına sağladığı uyum gibi önemli niteliklerinden dolayı dikkatleri üzerine çekmeyi başarmış bir bestecidir. Ernest Bloch viyolonsel ve orkestra için iki imza eser, bir tanesi üç bölümden oluşan viyolonsel ve piyano için iki parça, üç solo viyolonsel için yazılmış süit ve bir sonat besteleyerek, 20. Yüzyıl viyolonsel repertuarına hatırı sayılır bir katkıda bulunmuştur. Ayrıca keman ve orkestra için bestelediği Baal Shem Suite başlıklı eserinin bir bölümü olan Nigun ve Symphony for Trombone eseri için de viyolonsel uyarlamaları bulunmaktadır. Gençlik yıllarında bestelediği iki bölümden oluşan sonata ise hiç yayımlanmamıştır. Diğer iki eserinin başka enstrümanlardan uyarlanması ve sonatının da hiç yayımlanmamış olmasından dolayı bu üç eser çalışma dışında bırakılmıştır. Çalışmada Bloch'un yaşamı, müzik dili ve viyolonsel için bestelediği eserlerine dair yararlı olduğu düşünülen müzikal ve teknik bilgiler yer almaktadır. Literatür taraması yapılarak elde edilen bu bilgilerin bestecinin eserlerine yönelik farkındalığın artmasını sağlamak, yine bu bilgiler ışığında hem profesyoneller hem de öğrenciler tarafından daha çok icra edilmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar Terimler: Bloch, Viyolonsel, 20. Yüzyıl, Rapsodi, Küçük Parçalar, Obligato, Süit.

Abstract

Ernest Bloch was an important composer and educator who contributed to 20th century music with a large number of works in a wide variety of forms. He was a composer who succeeded in attracting attention because of his important qualities, such as the style he created without breaking his ties with his past and his Jewish identity, and his adaptation to the conditions of the time in which he lived. Ernest Bloch made a significant contribution to the cello repertoire of the 20th century, writing two characteristic works for cello and orchestra, two pieces for cello and piano, one in three movements, three suites for solo cello and a sonata. There are also cello transcriptions for Nigun, part of his Baal Shem Suite for violin and orchestra, and Symphony for Trombone. Unfortunately, the sonata in two movements that he composed in his youth has never been published. As the other two works were adapted from other instruments and the sonata was never published, these three works were excluded from the study. This study provides musical and technical information on Bloch's life, musical language and works for cello. The aim is to increase awareness of the composer's works with this information obtained from the literature review and, in the light of this information, to increase performance of the works by both professionals and students.

Keywords: Bloch, Cello, 20th Century, Rhapsody, Short Pieces, Obligato, Suite.

GİRİŞ

1880 yılında İsviçre'de doğan Ernest Bloch, küçük yaşlarından itibaren babasının söylediği Yahudi ezgileri ile büyüyerek müziğe ilgi duymaya başlamıştır. İsviçre halk şarkıları ve farklı türdeki diğer müzikler ile tanışması ise ablası sayesinde olmuştur. 14 yaşına geldiğinde Cenevre Konservatuarı'nda Louis Etienne-Reyer (1823-1909) ile keman, ritmik çalışmaları ile ünlü eğitimci ve besteci Jacques Dalcroze (1865-1950) ile kompozisyon çalışmalarına başlamıştır (Selanik, 1996). 1897-99 yıllarında Brüksel'de kemancı ve aynı zamanda besteci Eugene Ysaye (1858-1931) ile keman ve kompozisyon çalışmıştır. Bloch'un bestecilik yeteneğinden oldukça etkilenen Ysaye'nin tavsiyesi üzerine bu alanda daha etkin olmaya karar vermiştir. Hocasının evinde sık sık vakit geçiren besteci,

burada Ysaye'nin yakın arkadaşları olan Claude Debussy (1862-1918), Camille Saint-Saens (1835-1921), Cesar Frank (1822-1890) ve Gabriel Faure (1845-1924) gibi önemli bestecilerle de tanışma imkânı bulmuştur. Daha sonraki kompozisyon çalışmalarına Frank'ın öğrencisi Francois Rasse (1873-1955) ile devam eden Bloch, Ysaye ile hem bir besteci hem de bir orkestra şefi olarak her zaman çok yakın bir arkadaşlık içinde kalmıştır (Becker, 1999).

Daha sonraki yıllarda bağımsızlığını ve kendi müzikal kişiliğini geliştirmek amacıyla (Aktüze, 2013) Frankfurt'ta Iwan Knorr (1853-1916) ile çalışmıştır. Kushner (1980) çalışmasında Bloch'un hocası Knorr'u çok iyi bir pedagoğ olarak tanımladığını söylemektedir. Kendisinden, onun için hayatındaki en önemli şeylerden biri olan kendi kendini yetiştirmeyi öğrenmiştir. 1901-3 tarihleri arasında yaşadığı Münih'te ilk büyük eseri olan "Symphony in C-sharp Minor"ü besteleyen Bloch, burada gelecekte eşi olacak Margarethe Schneider (1855-1943) ile tanışmıştır. Öğrencilik yıllarının resmi olarak son bulduğu Münih'ten kendi yeteneklerinin farkında ve özgüvenli bir besteci olarak ayrılmıştır.

Paris'te bir süre kalarak buradaki müzik çevresinde bir yer edinmeye çalışmıştır. Ysaye sayesinde daha önceden Debussy ile tanışmış olan Bloch, burada kendisi ile yakın arkadaş olmuştur. Paris'te maruz kaldığı müzikal ortam onda harika bir etki yaratmış olsa da umut ettiği ilgiyi görememesi ve eserlerinin seslendirilmesini sağlayamamasından dolayı Cenevre'ye geri dönme kararı almıştır. Burada evlenerek bir süre babasının yanında çalışmıştır. Boş zamanlarında beste yapmaya devam ederek, 1909'da "Macbeth" isimli lirik dramasını tamamlamıştır (Becker, 1999). 1909-10 yıllarında Neuchatel ve Lausanne'da orkestra konserleri yönetmiş, Cenevre ve Lausanne'da ders vermeye başlamıştır. 1911-1915 yılları arasında Cenevre Konservatuvarı'nda verdiği dersler estetik ve kompozisyon üzerine olmuştur (Aktüze, 2013). Bloch kendini bir Yahudi olarak müziği aracılığıyla ifade etme kararını, hocalık yaptığı bu yıllarda vermiştir. Hedefi Yahudi kültürünü, tarihini ve ideallerini yansıtmak için bir ibrani müziği yaratmaktır (Becker, 1999). Bestecinin bu dönemine kadar yarattığı bütün eserler onu mevcut form ve stillerin ustası olarak ortaya koymaktadır. Aslında kendisinin "Yahudi Dönemi" (Jewish Cycle) olarak adlandırdığı dönem, müzikal kişiliğini yansıtan güçlü ve özgün sesin de habercisi olmuştur (Kushner, 1980). Bestecinin bu dönemi 1912-1916 yılları arasında bestelediği eserleri kapsamaktadır. Bu döneminin en son eseri Rhapsody Hebraique: Schelomo'dur. 1916 tarihinde besteledikleri Schelomo, bestecinin en sık çalınan ve en beğenilen eseri olmasının yanı sıra aynı zamanda viyolonsel için yayınlamış ilk eseridir (Becker, 1999).

1916'da orkestra şefi olarak Maud Allen adlı dans topluluğu ile ABD'ye turneye giden Bloch, (Becker, 1999), kısa bir süre içinde New York'ta parlak ve yaratıcı bir Yahudi besteci olarak ün kazanmıştır. 1919'da viyola ve piyano için yazdığı Süiti ile Elizabeth Sprague Coolidge Vakfı Oda Müziği Ödülü'ne layık görülmüştür (Aktüze, 2013).

Kendini önemli bir müzikal kişilik olarak kabul ettirmiş olan Bloch, "Yahudi" bestelerini New York ve Boston gibi merkezlerde seslendirme imkânı bulmuştur. Elde ettiği ün ve başarıları sayesinde karısı ve üç çocuğu ile beraber Amerika'ya taşınma kararı alan besteci, David Mannes'in kurduğu yeni müzik okulunun teori bölümünün başına geçmeyi kabul etmiştir. David Mannes, otobiyografisi "Music Is My Faith" adlı kitabında, onun parlak ve dinamik niteliklere sahip bir adam olduğunu, ancak rutin bir öğretmenlik yaşantısından çok eser yaratmak için doğmuş olduğunu söylemektedir (Kushner, 1980).

1920'de Cleveland Müzik Enstitüsü'nün müzik bölümünü kurması için davet alarak bu okulun müdürlüğünü üstlenmiştir. 1924 yılında da ABD vatandaşlığına geçmiştir (Aktüze, 2013). Cleveland'da yaşadığı dönemde aralarında iki tane keman ve piyano için sonatının, Bloch'la özdeşleşen çeyrek ton kullanımının cesur örneklerinden biri olan ilk piyano beşlisinin, piyano obbligato ve yaylı sazlar için Conceto Grosso'sunun, viyolonsel ve piyano için bestelediği From Jewish Life ve Meditation Hebraique'in de bulunduğu yirmi bir eser bestelemiştir (Kushner, 1980).

Cleveland'dan ayrılmasının ardından San Francisco Konservatuvarı'nda beş yıl boyunca müdürlük yapmıştır. Bu beş yılın sonunda ise tamamıyla beste yapmasına konsantre olabilecek bir bağış alması karşılığında Berkeley, Kaliforniya Üniversitesi'nin müzik kütüphanesine el yazmalarını bağışlamıştır. Bloch, bu dönemde America: An Epic Rhapsody ve Helvetia gibi en milliyetçi eserlerini üretmiştir. Sonradan gelerek vatandaşı olduğu ülkesi ve doğduğu topraklar onuruna bu eserleri bestelemiştir

(Kushner, 1980). Musical Amerika'nın sponsoru olduğu yarışmada America eseriyle ile 3000 dolarlık birincilik ödülünü kazanmaya layık görülmüştür.

En büyük orkestrasyona sahip eserlerinden biri olan Sacred Service adlı eserinin ilk seslendirilişleri sırasıyla önce 1934'te İtalya'da, daha sonra da New York'ta yapılmıştır. Bu iki konserin de şefliğini kendisi üstlenmiştir. 1934-38 yılları arasında İsviçre'de inzivaya çekilerek yeni eserler bestelemeye devam etmiştir. 1938 yılında tekrar Amerika'ya dönen besteci, o dönemlerde İkinci Dünya Savaş'ından oldukça etkilenmiştir. İnsanlığa dair tüm umudunu yitirmesine sebep olan savaş, yaratıcılığını da körelten bir olgu olmuştur. New York'ta bir süre daha yaşadıkdan sonra Oregon'daki Agate Beach'e yerleşme kararı almıştır. 1937 yılında Bloch'un müziğinin daha iyi anlaşılmasını sağlamak amacı ile Ernest Bloch Topluluğu adı altında bir dernek kurulmuştur. Aralarında Einstein ve Koussevitsky gibi seçkin bir grup müzisyen, bilim adamı ve yazarın bulunduğu kişiler tarafından Londra'da faaliyet göstermiştir. Topluluk, 1937 Aralık ve 1938 Ocak aylarında Bloch'a ait eserlerin seslendirildiği üç oda müziği konseri düzenlemiştir (Becker, 1999).

1941-52 arasında sadece yaz aylarında Berkeley'deki California Üniversitesi'nde kompozisyon dersleri veren Bloch (Aktüze, 2013), Agate Beach'de bestecilik hayatının son ve en verimli dönemini geçirmiştir. Burada yazdığı en önemli eserler viyola ve orkestra için Suite Hebraique ve iki numaralı yaylı kvartettidir (Kushner, 1980). 1958'de hastalığına rağmen tüm yaratıcılığı ile beste yapmaya devam eden besteci, 1959 yılında kanser sebebiyle Oregon'da hayatını kaybetmiştir.

İbrani müziğin kurucusu olan ve bu müziğin yayılması için büyük çaba sarf eden Bloch, 1947'de Sanatlar ve Bilimler Amerikan Akademisi'nin Müzik Altın Madalyası'nı; 1952'de de Yaylı Çalgılar Dörtlüsü No.3 ve Concerto Grosso No.2 ile New York Müzik Eleştirmenleri Ödülü'nü almaya hak kazanmıştır. Tanınmış eserleri arasında Keman Konçertosu, keman ve piyano için Baal Shem, viyolonsel ve piyano için From Jewish Life, yaylı çalgılar kvartetleri ve en önemlisi olan Schelomo-Rhapsody Hebraique yer almaktadır. Öğrencilerinden bazıları ünlü avangart besteci George Antheil, besteci ve müzikolog Roger Sessions'dur (Aktüze, 2013).

Ernest Bloch'un Müzik Dili

Ernest Bloch, yarattığı Yahudi müzik motifleri ile Batı ve Orta Avrupa'nın en önemli Yahudi bestecisi haline gelmiştir. Müziğinde İbrani melodilerden oluşturduğu dört sesli tetrachordal karakterler bulunan Bloch'un genel olarak melodileri modal yapıdadır (Haines, 1970). Müzik yazısındaki dramatik lirizm, şeffaflık ve bu şeffaflığın içinde yer alan anlaşılması zor, aynı zamanda da sade müzik dili onu diğer bestecilerden ayıran en önemli özelliklerindedir. Batı Yahudi müziğinin ölçütü haline gelen eserlerindeki karışık ruh halleri ve Strauss'un etkileyici müzik anlatımına benzer müzik yazısı, bu eserlere belirli bir dramatizm ve dengesizlik izlenimi oluşturma isteği katmaktadır (Weisser, 1954).

Diğer bir taraftan kolektif Yahudi ruhunun anlaşılması güç ve soyut niteliklerini ifade etme görevini üstlenen Bloch'un, halk ezgileriyle ilişkili temalarını bilinçli olarak kullanması milliyetçi bir dışavurum kaygısı taşıdığı anlamına da gelmemektedir. Kushner'in (1980) çalışmasında bulunan ve bestecinin bu durumla ilgili açıklamaları şu şekildedir: "İnanıyorum ki en iyi olduğum çalışmalar, en açık şekilde ırksal olduğum çalışmalardır, ancak ırksal nitelik yalnızca halk temalarında değil aynı zamanda da kendimdedir." Bestecinin yaratıcı düşüncesinde baskın bir şekilde görülen bu bilinç, yirminci yüzyılın Yahudi halkını bir ırk olarak görmenin doğasında var olan zorluğa ne yazık ki izin vermemektedir. Yahudilik, farklı ulusal, kültürel ve -daha da önemlisi- ırksal geçmişlere sahip bireyler tarafından uygulanan bir dindir. Bununla birlikte, bestecinin yarattığı çalışmaların içeriğinin, kendi kişisel anlayışı ve Yahudi müziğine getirdiği kişisel yorumu olduğu göz ardı edilmemelidir. 1912-1916 yıllarını kapsayan "Yahudi Dönemi" eserleri, Bloch'u sadece önemli bir besteci haline getirmekle kalmamış, zaman zaman da bir besteci olarak onu dar bir çerçeveye hapsetmiştir. Eserlerinde bulunan "Yahudi" içerikleri aslında yarattığı büyük sanatın içinde bestecinin küçük bir yönünü temsil etmektedir. Bestecinin sadece Yahudi içerikleri ile incelenmesi, çok kapsamlı sanatının bir bütün olarak değerlendirilmesini de engellemektedir. Ancak gelişim yolunda attığı bu gerekli bir adımın kazandırdığı şöhret ve sonucunda kazandığı takdir, bestecinin birçok alanda yeni yollar açmasını sağlamıştır (Kushner, 1980).

Bloch'un sanatı duygularımıza tutunarak ısrarla dikkatimizi çekme eğilimindedir. Onun müziği, sonsuzluğu ifade etmekle birlikte, eş zamanlı olarak içimizdeki bir yerden gelen eski hatıraları da uyandırmaktadır. Guido M. Gatti ve Baker (1921), bestecinin müziğini şu şekilde ifade etmektedir: Müziğindeki çizgiler yumuşak bir şekilde bükülmez ve zarafetin çekimi ile duyuları baştan çıkarma çabası da bulunmamaktadır; Bloch'un müziği sizi kavrar ve sarsar. Onun müziği size acı çektirir; Bloch'un müziği bize hayatın trajik anlamını gösterir; tutkuların savaştığı ve sürekli tekrarlanan bir yangının göz kamaştırıcı kırmızısının gezindiği, insanoğlunun ölümcül mücadelesini anlatan, dünyanın ebedi bir panoramasını gözler önüne sermektedir. Ancak Oregon'da yaşadığı on sekiz yıllık son döneminin eserlerine günümüzün perspektifi ile bakıldığında ise görüyoruz ki geçmiş dönemlerinde sıklıkla kullandığı bu açık öznelik ve duygusallığın yerini nesnelleşen bir duruş ve eserlerinde kullandığı biçimsel tasarım fikri almıştır (Kushner, 1980).

Ekleme gerekmektedir ki, Bloch'un Yahudi ve Amerikan müziği üzerindeki etkisi yalnızca yazdığı eserlerle sınırlı değildir, aynı zamanda eğitimini ilerlettiği ve müzik tarzlarının oluşmasına yardımcı olduğu birçok öğrencisi de bulunmaktadır. Cleveland'daki öğrencisi ve ortağı Roger Sessions; Douglas Moore, Bernard Rogers, Randall Thompson, Frederick Jacobi, Quincy Porter, Ernst Bacon, Theodore Chanler, Herbert Elwell, Isadore Freed, Ethel Glenn Hier, Rosalie Housman, LeRoy J. Robertson, Ethel Leginska, Mark Brunswick, Ray Green, George Antheil ve diğer birçok besteciye ders vererek de bakış açısı ve müzikal düşüncelerinin yayılmasını sağlamıştır (Haines, 1970).

Eserlerinde Kullandığı Genel Biçim, Armoni ve Ritim Unsurları

Biçim konusunda Bloch senfonik olmaktan daha çok rapsodik bir yapıya sahiptir. Eserlerinde aşamalı tematik gelişim yerine tamamen gelişen melodik oluşumların, mantıksal bir biçimde bir araya gelmesine izin vermektedir. Hareketlerin oranları ve tonları konusunda kendisine önemli ölçüde özgürlük tanımıştır. Küçük parçaların çoğu, gruplar içinde sık sık tematik yakınlıklar içeren basit üçlü formdadır. Bloch'un armonisi ise hiçbir kısıtlayıcılığa tabi değildir. Temel anlamda armonik unsur olarak yalın dörtlü, beşli ve oktavlar ve bunların üçünden oluşan akorlar kullanılmaktadır. Armonik yapılarında yanlış bağlantı örnekleri, aksanlı geçiş notaları ve üst üste bindirilmiş, birbiriyle bağlantısı olmayan üçlülerden kaynaklanan uyumsuzluklar da bulunmaktadır. Müziği bazen iki tonludur ve dahası, tam tonalizme doğru güçlü bir eğilim göstermektedir. İşlevleri müziğe renk katmak olan tonaliteleri tanımlamak zordur ve bu tanımlamayı yapmak da genellikle önemsizdir. Tonalitelerin parlaklık ve derinliği anlamında ışık ve gölge etkileşiminden maksimum kontrast ve denge sağlayan Bloch, tonalitelerin altında yatan özü de tamamen ortadan kaldırmamaktadır. Bloch, armonisinde özgür olduğu kadar, zaman işaretlerini de özgür bir şekilde kullanır, eserlerinin ritmik yapılarını bu yol ile sınırsızlaştırmayı tercih etmektedir. Eserlerinde düzenli olarak yinelenen tam vurgu hissini istediği zaman yok edebilme gücüne de sahiptir. Bunun sonucunda ise doğu müziğine benzer bir melodik özgürlük ortaya çıkmaktadır. Sıklıkla bas partiler için değişken olmayan ancak tekrarlanan bir ritmi kullanmayı tercih etmektedir (Haines, 1970). "Bloch ritmi" olarak adlandırılan kendine has bir şekilde kullandığı ani noktalı figürler tüm eserlerinde belirgin bir şekilde yer almaktadır. Bu kısa notanın - genellikle on altılık- noktalı notadan önce geldiği, noktalı bir ritim biçimidir (Newlin, 1947).

Viyolonsel Eserleri

Çalışmada yer verilen ve Ernest Bloch'un viyolonsel için bestelediği eserleri, bestecinin farklı dönemlerinde yer almaktadır. Neredeyse tüm dünyayı dolaşan ve bu gezileri sırasında bestecilik tarzını kişiselleştiren ve gelişmiş bir şekilde sokan bestecinin eserleri, kariyerindeki farklı dönemleri ortaya koymaktadır.

Schelomo, bestecinin içgüdüsel olarak Yahudilere özgü bir üslupla kendini ifade ettiği "Yahudi Dönemi"nin sonunda ve erken dönem eserlerinin bulunduğu bir dönemin sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu döneminin müziği büyük bir canlılık ve enerji ile doludur. Gelişmiş melodik çizgiler ve ritmik unsurların serbest kullanımı açıkça görülmektedir. Yarattığı Yahudi motiflerinin ve artırılmış aralıkların kullanımı, canlı armonik renklerin kullanımı kadar belirgindir. İdeali, ırkını ifade edecek bir Yahudi müziği yaratmaktır. Cleveland Müzik Enstitüsü'nde çalıştığı ve Amerikan vatandaşlığı aldığı 1924 tarihine denk gelen eserleri *From Jewish Life* ve *Meditation Hebraique*'tir. *Voice in the Wilderness* başlıklı senfonik şiiri, 1936 yılında İsviçre'de çekildiği inziva dönemine aittir. Bloch, bu

döneminde Yahudi bir müzisyenden çok tüm ırk ve inançların bestecisi olma düşüncesinde, geniş formlara ve tutkulu ifadelerle yönelen bir müzik dili geliştirmiştir (Haines, 1970). Son dönemi olarak ifade edilen Oregon yıllarında ise Solo Viyolonsel Sütlerini bestelemiştir. Hayatının son on sekiz yılını kapsayan bu döneminde Bloch, geleneksel müzik biçimlerine, parçaların dengesine ve tonalite ile hareketlerin klasik ilişkilerine daha fazla önem vermiştir. Eserlerinde çok fazla farklı ton ve doğu imgeleri kullanıyor olsa da genel tasarımları klasik formdadır. Besteci bu dönemde bestelediği eserlerinde klasik formları -sonatlar, sütler ve kuartetler- yine kendine has bir biçimde ele almıştır. Geçmişin kapsamlı programatik eserleri bu dönemde artık yer almamaktadır. Müziği, Rönesans ve Barok geleneklerinin etkisi altında olması ve Yahudi motiflerinden çok az etkilenmesi sebebiyle benzersizdir. Ne yazık ki Oregon-Agate Beach'te bestelediği eserleri, "Yahudi Dönemi"nde bestelediği dışa dönük erken dönem müziklerinin gölgesinde kalmaktadır (Pardi, 2018).

Rhapsodie Hebraïque: Schelomo

Ernest Bloch, 1915'in sonlarında temellerini attığı Schelomo başlıklı eserini iki hafta gibi kısa bir sürede -viyolonselci Alexander Barjansky (1883-1946) ve eşinin sanatından ilham alarak- 1916'nın şubat ayında tamamlamıştır. Eserin ismini ise yine Barjansky ailesinin yakın dostluğuyla geliştirdikleri fikir alışverişleri sonucunda vermiştir. Aktüze'nin (2013) kitabında eserin ismine dair yer alan bilgiye göre şu şekilde de bir açıklama bulunmaktadır: "Dünyanın beni üzen o korkunç halini ve felaketlerini belki de sadece Hazreti Süleyman'ın hikmeti önleyebilirdi. Ben de eserime bu yüzden aynı adı verdim." Amerika'ya yerleşmeden hemen önce İsviçre'de bestelenen eserin ilk seslendirilişi, 1917'de Philadelphia Orkestrası'nın solo viyolonsel sanatçısı Hans Kindler (1892-1949) tarafından, Artur Bozanzky'nin (1877-1939) şefliğinde, Müzik Dostları Derneği'nin himayesi altında New York'taki ünlü Carnegie Hall'da gerçekleşmiştir.

Eser, solo enstrüman ile orkestranın karşı karşıya geldiği konçerto prensibini senfonik şiir ve rapsodi kavramlarıyla birleştirmektedir. Her biri güçlü orkestral doruk noktası içeren üç kısımlı, dramatik, hüznü bazen de heyecanlı bir eser olma özelliğine sahiptir (Aktüze, 2013). Schelomo üçlü formda tek bölümlü bir eserdir, ayrıca bir giriş ve bir koda içermektedir (Knapp, 2016). Lento moderato-Allegro moderato-Andante moderato (yavaş-hızlı-yavaş) başlıkları bulunan tek bölümlü eserin tamamına hâkim olan iki ana tema vardır. Birincisi birinci bölümün ana teması, ikincisi ise ikinci bölümün ana temasıdır. Üçüncü bölüm, önceki materyalin yavaş bir şekilde geliştirilmesi ve yeniden özetidir (Price, 1995).

Rapsodinin Lento moderato başlığındaki ilk bölümü, Kral Solomon'un sesini temsil eden, tutkulu tınısıyla uzun cümlelerden oluşan viyolonsel kadansı ile başlamaktadır (Aktüze, 2013). Bloch'un, "Schelomo'nun kendisi, onu üzücü sonuçlara götüren şeyi anlatıyor" tanımlaması, eserdeki viyolonsel solonun acı fakat yakın sesinin, hükümdarın yalnız başına konuşmasını veya toplulukla diyaloglarını simgelemektedir. Açılış teması da kendi içinde üç bölümden oluşmaktadır. Allegro moderato'daki ikinci bölüm, yedi ölçü uzunluğunda, ritmik bir melodinin ardından diatonik olarak hareket eden çeyrek ve yarım notalardan oluşan bir Piu animato pasajından oluşmaktadır. Bu tema aynı zamanda rapsodide kullanılan tek gerçek Yahudi melodisidir. Bloch'un küçükken babası tarafından kendisine söylendiğini hatırladığı Kodosh Attoh adlı bir Güney Alman Yahudi melodisine dayanmaktadır. Solo viyolonsel, tüm rapsodi boyunca militarist ikinci temayı yalnızca bir kez belirtmektedir. Bu tema, Bloch'un çeşitli temalarını eserin yapı taşları olarak düzenli bir şekilde kullandığı düşünüldüğünde önemli hale gelmektedir. Açılış kadans temasının uzun bir tekrarının başladığı bölüm ise Kral Solomon'un sesinin tüm bu olup bitenlerin üzerine özgürce ağıt yakması açısından dikkat çekicidir. Viyolonsel ritmik yazısı genel olarak belirsizdir, orkestrada bulunan itici ritimlere karşı sekizlik nota beşlileri ile karşılık vermektedir. Eserin üçüncü bölümü Andante moderato başlığındadır ve besteci bu bölümde yeni bir tematik malzeme kullanmamaktadır. Bununla birlikte, daha önce kullanılan malzemeye yeni bir ışık tutmaktadır. Başlangıcından itibaren, ısrarcı ikinci temanın bir kalıntısının bulunduğu bu bölümdeki solo viyolonsel yazısı son derece kasvetlidir (Price, 1995). Bu kasvetli hava Kral Solomon'un karamsarlığının galip gelmesi ve eserin sessiz bir umutsuzluk içinde sona ermesi anlamına gelmektedir (Ginell, 2009).

Schelomo'daki solo viyolonselın derin sesi ve çeşitli renklerden oluşan orkestral desenler aslında eserin başlığına da ismini veren hükümdarın müzikal olarak somutlaştırılmasıdır (Kushner, 1980). Düşünceli, felsefi ve tutkulu bir adam olan Kral Solomon'u diğer bir deyişle Hazreti Süleyman'ı anlatmaktadır. Solo viyolonsel Solomon'u temsil eder, orkestra ise onun halkı ve krallığıdır. Eser, onu seslendirecek solistlere kendilerini ifade etmeleri ve müziği yorumlayabilmelerine olanak sağlayan bir yapıya sahiptir. Bloch, 20. yüzyıl dönemine ait bu önemli eserinde eski ile yeni öğelerin karışımı olan otantik tınıları, yoğun bir solo ve gösterişli bir orkestra ile bir araya getirmeyi amaçlamıştır. Eserde "eski" tanımlaması altındaki öğeler genel olarak Yahudi modları, paralel dörtlüler, şofar ya da koç boynuzu olarak da adlandırılan eski bir Yahudi ayın enstrümanının sesini çağrıştıran Yahudi motifidir. Bestecinin eserlerinde küçük ama etkili bir dokunuş olarak sıklıkla kullandığı tek bir çeyrek ton notası da eserin son bölümünde yer almaktadır (Ginell, 2009). Eserin ortalama süresi yirmi dakikadır.

From Jewish Life

Besteci üç bölümden oluşan bu eserini, 1924'te Cleveland Müzik Enstitüsü'nün müdürlüğünü yaptığı sırada, Amerika'da bestelemiştir. Eserin tamamı Schelomo'nun ilk seslendirilişini gerçekleştiren çellist Hans Kindler'e ithaf edilmiştir. Prayer, Supplication ve Jewish Song başlıklarını taşıyan eserin üç bölümü de kısa ve basit formlara sahiptir (Becker, 1999). Bloch, bu eserinde viyolonselın daha çok anlatımsal yönünü ön plana çıkarmayı amaçlamıştır. Viyolonselın lirik, müzikal anlatımının yüksek ve duygu dolu olması bu parçaları daha da çekici hale getirmektedir (Haines, 1970).

İlk bölüm olan Prayer, üç kısım ve bir kodadan oluşmaktadır. Tonalitesi modal bir karakterdedir ve Fa armonik minör gamına dayanmaktadır. İlk kısımdaki melodi, eserin başlığındaki gibi bir yakarış ve yalvarma hissi vermektedir. Viyolonseldeki melodi, piyanoda bulunan akorların basit bir tınısıyla başlamaktadır. Bloch'un kendine özgü çeyrek ton kullanımı ise bölümün kodaında bulunmaktadır. Çeyrek ton burada insan sesinin feryat etmesini, ağlamasını taklit eden bir efekt olarak kullanılmıştır. Bölümün bitişi, armonik açıdan yarım kadans olması sebebiyle tam bir kapanış havası vermemektedir. Bloch bu kapanış hissini kadans akorlarının rallentando ve pianissimoya diminuendo ile birlikte tekrarlanması gibi geleneksel bir yolla elde etmektedir. Bahsedilen bu geleneksel yol diğer bölümlerin sonları için de geçerlidir. Supplication, ilk bölümden biraz daha kısadır. Bununla birlikte, Prayer'da bulunan tüm ifadesel nitelikler bu parçada da bulunmaktadır. Basit ikili bir form ve kodaı ile birlikte net cümlelerden oluşmaktadır. Dört farklı cümleden oluşan bölümün melodik malzemesi ağırlıklı olarak viyolonsel çizgisinde bulunmaktadır. Bu bölüm piyano partisindeki iki ölçülük bir girişle başlar, daha sonrasında ise viyolonsel birinci cümlesi ile müziğe dahil olur. Jewish Song, üç bölümün sonuncusudur ve aralarında en kısa ve en basit olanıdır. İkinci bölümdeki gibi ikili form ve bir kodaı bulunmaktadır. Do minörde başlayıp Do Majörde bitiyor gibi görünen bölüm, gamın özellikle 2. ve 3. derecelerinde kullanılan artırılmış ikili aralıklardan dolayı frıgian moduna ait olduğu izlenimini vermektedir (Becker, 1999).

Özetlemek gerekirse, bölümlerin genelinde basit bir armoni üzerine kurulan melodi çizgisinin, doğaçlamayı andırdığı ve süslemelerin sıklıkla kullanıldığı vokal bir tarz bulunmaktadır. Yine Bloch'un eserlerinde çokça kullandığı, müziğine Yahudi tınılarını eklemesine yardımcı olan artırılmış ikili aralıklar ve çeyrek ton kullanımları da gözlenmektedir. Üçlü sekizliklerin, çift sekizliklerle ve sürekli akor eşliğiyle birleşimi, onun müziğine metrik bir özgürlük hissi vermektedir. Doğal olarak ritimde güçlü vuruşlar ve metrik vurgular bulunmamaktadır (Haines, 1970). Üç bölümlük eserin icracılar için gerçek zorluğu, belirtilen tempo değişikliklerini yorumlarken doğru kararlar verebilmek, bireysel yorumlamaya açık melodilerin içindeki artırılmış ikili ve çeyrek tonları doğru sesler ile çalmak ve süslemelerin zamanlaması gibi unsurları eserin başından sonuna kadar net bir şekilde tasarlayabilmektir. Eserin süresi yaklaşık dokuz dakikadır.

Meditation Hebraique

Meditation Hebraique, yine bestecinin Cleveland'da yaşadığı döneme ait, 1924 tarihinde bestelediği bir eserdir. Ernest Bloch bu eserini hem bir müzisyen hem de bir insan olarak büyük saygı ve hayranlık duyduğu Pablo Casals'a (1876-1973) ithaf etmiştir. Prayer gibi bir üne sahip olmamakla birlikte çok da sık çalınmayan bu eser, form açısından From Jewish Life'tan farklı olarak daha programlı bir biçimde bestelenmiştir (Becker, 1999).

Eser, kemer formu olarak adlandırılan -parçada bulunan müzikal bölümlerin tümünün veya bir kısmının ters bir sıralama ile tekrarlanmasına dayalı- merkezi hareket etrafında dönen bölümlerin bulunduğu simetrik bir yapıdadır. Kullanılan cümleler genellikle dört ölçü uzunluğunda ve düzensizdir (Becker, 1999). Genel biçimsel yapısı itibari ile iki bölüm artı kodadan oluşan bileşik ikili bir forma sahiptir. Eserin Moderato başlığı altındaki ilk bölümü küçük motif figürlerinin birbirine bağlandığı motifler üzerine kurulmuştur. Tonalitesi ise do sesi üzerine inşa edilmiş, modal özelliklere sahip armonik minör bir gamdır. Bölümün devamında tanımlanması oldukça güç ve birbiriyle ilişkisi olmayan tonlar bulursa da genel olarak bunların dorian ve mixolydian modları üzerine kurulduğu söylenebilmektedir. Piyanonun sol elinde bulunan ostinato basta çok güçlü bir senkop kullanılmaktadır, bunun yanı sıra üst çizgide ise metrik bir his bulunmamaktadır. Eserin bu kısmında bestecinin vokal stilini doğaçlama havası içerisinde yaratmasına yardımcı olan süslemeleri ve sık tempo değişiklikleri gibi kendine has özelliklerini kullandığı gözlemlenmektedir. Artırılmış ikili aralıklar ve Doğu'ya özgü çeyrek ton kullanımları da yine burada karşımıza çıkmaktadır (Haines, 1970). İkinci kısım Allegro deciso başlığını taşımaktadır. Oldukça yoğun ve modülasyonlu bir stili olan bölümün melodik karakteri birinci bölüme oranla tamamen farklı ve ritmik bir yapıdadır (Becker, 1999). Genel olarak yalın bir şekilde dörtlü, beşli ve oktavlar kullanılmaktadır. Bu kısım Yahudilere özgü Hasidik bir şarkıyı andırmaktadır (Haines, 1970). Dindar anlamına gelen Hasidik kelimesi aynı zamanda da 18. yüzyılın ortalarında Doğu Avrupa'da ortaya çıkmış bir Yahudi mezhebidir. Bu mezhebin şarkıları sadece erkekler tarafından söylenmektedir ve tamamen sözsüzdür. Biçim ve karakter açısından en orijinal ve yüce olanlarıdır. Mistik karaktere sahip bu şarkılar dini bir amaç taşımakla beraber ibadet için kullanılmamakta, ibadete hazırlayıcı ve ilham verici nitelikler taşımaktadır. Koda eserin başında da bulunan, müziğe bir teslimiyet ve kabullenme havası katan senkoplu do pedalının tekrar çalınması ile başlamaktadır. Moderato başlıklı bu kısım, kısa bir coşkulu anın ardından başladığı yerde, sakin bir şekilde sonlanmaktadır. Eserin süresi ortalama yedi dakikadır.

Voice in the Wilderness

Voice in the Wilderness, Bloch'un Schelomo ile birlikte, viyolonsel ve orkestra için yazdığı en önemli iki eserinden biridir. Eseri 1934-38 yılları arasında İsviçre'nin Fransa sınırına yakın dağlarının arasında bulunan Chatel Haute Savoie kentinde inzivaya çekildiği döneminde yazmıştır. Eser yirmi yıl sonra yazılmış olmasına rağmen Bloch'un ilk başyapıtı sayılan Schelomo'yu anımsatmakta ve onun ardılı olarak düşünülmektedir. Ancak incelendiğinde altı bölümden oluşmasıyla bile bestecinin daha farklı bir anlayışa sahip olduğu, bestecilik tarzını değiştirdiği gözlemlenmektedir (Becker, 1999). Schelomo ile aynı orkestral enstrümantasyona sahip olsa da senfonik şiir formunda yazılan bu eser, bestecinin son programatik eseri sayılmaktadır (Pardi, 2018).

1936 yılında bestelenen eserin dikkat çeken bir biçimi bulunmaktadır. İsimsiz olarak yazılan altı bölümün her biri, solo viyolonsel girişinden önce uzun bir orkestrasyona sahiptir. Her biri kendine has karaktere sahip bölümler, solo viyolonsel hisli ve etkileyici sesiyle ara vermeden birbirine attaca bir biçimde bağlanmaktadır. Besteciye göre eserdeki tematik yapı ne kendisinden önce gelenin bir varyasyonudur, ne de tam anlamıyla yeniden yorumudur. Bölümlerde bulunan her melodik ifade, aslında kendinden önce gelen bölüm veya bölümlerin tematik ve duygusal malzemesine dayandırılmıştır. Eserin başlangıcı karakteristik "Bloch ritmi"ni, modal tonu karanlık pes seslerdeki ikilemeleri, paralel beşli ve dörtlüleri içermektedir. Bestecinin kişisel ifade biçiminin özeti olan eserin (Newlin, 1947) farklı biçimine ek olarak paralellik, sürekli değişen ölçü ve tempo kullanımları da açıkça fark edilmektedir (Kushner, 1980).

İlk beş bölüm Bloch tarafından piyano için transkribe edilmiş, öngörüler ve kehanetler olarak adlandırılmıştır. Bloch, Voice in the Wilderness'ı monolog niteliğindeki parçalardan oluşan bir süit, kehanetsel renk tonuna sahip ruh halleri olarak tanımlamaktadır (Becker, 1999). Eser genel olarak kasvetli duyuluyor olsa da aslında meditatif bir ruh haline de sahiptir (Kushner, 1980). Bloch ayrıca eserde viyolonsel bir dramdaki karakter gibi, gösterişten uzak ancak etkileyici bir rolü bulunduğunun altını çizmektedir. Altıncı bölümü ise viyolonsel neşeli ve biraz da barbar bir ruh hali içindeki kalabalığa bireysel olarak karşı çıkışına benzetmektedir. Bloch bestelediği iki duayen eserin renksel tanımlamasını da şu şekilde açıklamaktadır: Voice in the Wilderness bronz ve kahverengi renklere, Schelomo ise Kral Solomon'un tüm karanlığı ve kasvetine rağmen kırmızı ve altın renklere sahiptir

(Becker, 1999). Viyolonsel ve orkestra için farklı bir eser daha yazmayı planlayan Bloch, bunu gerçekleştirecek kadar yaşayamamıştır. Eserin ortalama süresi yirmi dakikadır.

Solo Viyolonsel Süitleri

Bloch'un ölümünden önceki on sekiz yılını kapsayan Agate Beach'teki dönemi, bestecilik tarzının keskin bir şekilde değiştiği, programatik eserlerden programatik olmayan eserlere geçtiği son dönemidir. Buna ek olarak, Oregon'da yaşadığı bu dönemin büyük bir kısmında Kaliforniya Üniversitesi'nde ders vermiş, zamanını Beethoven ve Brahms gibi büyük ustalar üzerine çalışmaya ve kontrpuan öğretmeye ayırmıştır. Genellikle Yahudi müziği bestecisi olarak tasvir edilen Bloch'un Oregon'da yazdığı müziklere bakıldığında Bach ve Brahms gibi geleneksel bir besteci olma eğilimi taşıdığı gözlemlenmektedir (Pardi, 2018). Solo yaylı çalgılar için ikisi keman, biri viyola ve üçü de viyolonsel olmak üzere altı süit bestelemiştir. Bu süitler bir bakıma Bloch'un Bach'a olan hayranlığını ortaya koymaktadır ve programatiklikten uzaklaşıp, kendi müzikal deyim ve tekniklerini eski formlar ile birleştirerek yeni bir müzik yarattığını da göstermektedir (Lee, 2020).

Solo Viyolonsel Süitleri, ünlü çellist Zara Nelsova'nın (1918-2002) Agate Beach'e yaptığı bir ziyaretle ortaya çıkmıştır. Nelsova'ya ithaf ettiği ilk iki viyolonsel süiti 1956'da üçüncüsü ise 1957 yılında bestelenmiştir. İkili arasındaki bir yanlış anlaşılma, üçüncü süitin ithaf edilmesini engellemiştir (Becker, 1999).

Eserlerinde, Bach'ın süitlerinde rastlanan basit ritmik kalıpları ve melodik motif unsurlarını kullanan Bloch'un barok tarzdan oldukça etkilendiği ve bu tarzla tarihsel açıdan ince bir bağlantı kurduğu düşünülmektedir. Ancak doğaldır ki Bloch'un süitleri daha çağdaş bir görünüm sergiler ve daha çok Bach'a bir gönderme niteliği taşımaktadır. Bloch'un süitlerinin formları genel olarak basittir. İlk iki süit tonaliteyi belirleyen serbest yapıdaki bir prelüd ile açılır ve ardından üç bölüm gelir ve yavaş-hızlı-yavaş-hızlı yapılarıyla kilise sonatlarını andırmaktadır (Lee, 2020). Sonraki bölümler ise daha karmaşık bir yapı sunmaktadır. Bloch yapısal açıdan barok dans süitlerini birebir taklit etmek yerine kendine özgü melez bir süit yaratmıştır. Orta bölümler Allemande, Bouree ve Gigue danslarının ritimleri gibi eski unsurlardan yararlanmaktadır ancak bu başlıklar onun orta bölümlerinin tanımlayıcısı değildir (Pardi, 2018).

Bir numaralı süit, biçimsel tasarım açısından barok süite en yakın olanıdır. Bölümleri, Prelüd-Allemande-Canzona-Allegro'dur. İkinci süit de ilkinen benzer bir yapıya sahiptir. Bölüm başlıkları, Prelüd-Allegro-Andante tranquillo-Allegro'dur ve tüm bölümler birbirine bağlıdır. Diğerlerinden farklı olarak son süit ise beş bölümden oluşmaktadır. Başlıkları, Allegro deciso-Andante-Allegro-Andante-Allegro giocoso'dur. Prelüdü yoktur ve ilk iki süitten farklı olarak hızlı-yavaş-hızlı-yavaş-hızlıdır. Süitlerin müzikal ve teknik yapılarına genel bir çerçevede bakacak olursak, besteci her üç süitinde de kendisinin ve Yahudi müziğinin vazgeçilmez olan artırılmış ikili aralıkların yer aldığı dorian, phrygian ve aeolian, zaman zaman da mixolydian modlarını kullanmıştır. Süitlerindeki en önemli özellik olan kromatizm ise yavaş bölümlerin rapsodik niteliğiyle birleştiğinde, bir özgürlük ve açıklık hissi sağlamaktadır (Becker, 1999). Süitlerinde genel olarak daha basit ritmik kalıplara yer veren Bloch, aynı uzunlukta üç ila dört notadan oluşan düzenli nota kalıplarını ve simetrik cümle dizilerini kullanmayı tercih etmiştir. Bununla birlikte, özellikle yavaş bölümlerde noktalı ritimler, uzun nota ve ardından kısa nota kalıpları, gigue benzeri basit üçlü ritimler süitlerin tümüne serpiştirilmiştir. Bu ritimler, tempo ve ölçü ile birlikte belirli bir Barok dansın tanımlayıcı unsurlarıdır. Bu yönüyle Bach'ın besteleme yöntemlerine daha yakındır. Bach'ın stilinden farklı olarak, ritmik kalıplarda düzensizlikler yaratan, zaman işaretlerinin hızla değiştiği pasajlar da bulunmaktadır. Bloch ayrıca Bach'ın sıklıkla kullandığı, önceki pasajlardaki melodik unsurların yeniden ortaya çıktığı kendinden ödünç alma tekniğini de kullanmıştır (Lee, 2020). İlk süit ortalama on bir, ikinci süit on dokuz ve son süit ise on iki dakikadır.

Sonuç

Müzik repertuarında viyolonsel için bestelenmiş farklı formlara ait sayısı oldukça fazla eser bulunmaktadır. Ne yazık ki bu eserlerin tümünün bir yaşam süresi boyunca seslendirilmesi epeyce zordur. Doğal olarak bazı besteci ve türlere ait eserler bu çemberin dışında kalabilmektedir.

Eserlerinde kullandığı konularının canlılığı, dönemine ayak uyduran ancak modasından etkilenmeden geliştirdiği benzersiz müziği ile Bloch, hiç şüphesiz ki hem besteciliği hem de eğitimciliği açısından takdir edilen, kazandığı ödüller ile de bunu kanıtlamış özel bir sanatçıdır. 20. yüzyıl müzik repertuarına yeni bir soluk getiren Bloch'un viyolonsel eserleri, bestecinin kendine has müzikal deneyimlerini içeren, geçmiş ile 20. yüzyılı birbirine bağlayan, oradan da yaşadığımız döneme köprü kuran bir niteliğe sahiptir. Bestecinin eserleri geleneksel ile yenilikçi yaklaşımları bir araya getirmesi açısından önem taşımaktadır. Bu müzikal ve teknik yaklaşımlar genel olarak, standart kalıpların dışında kullanılan birbiriyle ilintili ve ilintisiz tonaliteler, tonal yapıların içine gizlenen, çoğu zaman da cesur ve net bir şekilde sergilenen modal diziler, artırılmış ikili aralıklar, çeyrek ton kullanımı, adını alan Bloch ritmi, ritim özgürlükleri, tempo dinamikleri, titiz artikülasyon ve bağ kullanımları olarak özetlenebilir. Kendi yorumunu özgürce eklemesine olanak sağlayan Bloch'un eserlerinde, icracının öncelikli olarak entonasyon ve ritim gibi teknik özelliklerini özümsemesi gerekmektedir. Duygusal olgunluk gerektiren lirik melodilerin şarkılama tekniğiyle çalışılması ve daha sonrasında ise bunlara gerekli ton arayışları ile vibrato özelliklerini de eklemek icracılar için yararlı olacaktır. Bu çalışmalar icracının kişisel müzik anlatımını geliştirmesine de olanak sağlamaktadır. Çalışmada besteciye ait yazılı Türkçe kaynakların kısıtlı olması öneminden yola çıkarak konunun meraklıları için temel bilgilere yer verilmiştir. Ernest Bloch'un müzik dili ve yaratımları hakkında bilgiler içeren bu çalışma ile bestecinin eserlerine karşı merak uyandırarak daha çok seslendirilmesinin sağlanması ve sonraki kuşaklara aktarılması amaçlanmaktadır.

KAYNAKÇA

- Aktüze, İ. (2013). *Müziği okumak* (3. Baskı). İstanbul: Pan Yayıncılık.
- Becker, K. A. (1999). *Selected Cello Works of Ernest Bloch: a Descriptive Essay*. University of Texas.
- Chapman, E. (1955). Bloch at 75. *Tempo, Spring*(35), 6-12. <https://www.jstor.org/stable/942584>
- Gatti, G. M., & Baker, T. (1921). Ernest Bloch. *The Musical Quarterly*, 7(1), 22-38. <https://www.jstor.org/stable/738015>
- Ginell, R. S. (2009). Bloch's Schelomo. *The Strad*, 7, 48-51.
- Haines, S. S. (1970). *Oriental and Jewish Influences in Two Pieces for Violoncello and Piano by Ernest Bloch*. Kansas State University.
- Hankins, K. (2020). *Ernest Bloch's Suites for Solo Cello: A Transcription for Solo Viola, Performance's Edition, and Recording*. Arizona State University.
- İlyasoğlu, E. (2001). *Zaman içinde müzik* (6. Baskı). İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Knapp, A. & Solomon, N. (2016). *Ernest Bloch Studies*. New York: Cambridge University Press.
- Kushner, D. Z. (1980). Ernest Bloch: A Retrospective on the Centenary of His Birth. *College Music Society*, 20(2), 77-86. <https://www.jstor.org/stable/40374080>
- Lee, S. (2020). *The Legacy of Bach's Cello Suites in Twentieth-Century Solo Cello Suites*. University of Cincinnati.
- Newlin, D., & Bloch, E. (1947). Later Works of Ernest Bloch. *The Musical Quarterly*, 33(4), 443-459. <https://www.jstor.org/stable/739320>
- Pardi, E. J. (2018). *Ernest Bloch's Musical Influences and Style in Oregon*. Arizona State University.
- Price, T. D. (1995). A Brief and Analysis of Ernest Bloch's Schelomo. *Internet Cello Society*. <https://www.cello.org/Newsletter/Articles/schelomo.htm>
- Say, A. (1992). *Müzik ansiklopedisi*. Ankara: Odak.
- Selanik, C. (1996). *Müzik sanatının tarihsel serüveni*. Ankara: Doruk Yayıncılık.
- Weisser, A. (1954). The Spaciousness of Ernest Bloch's Avodath Hakodesh. *The Modern Renaissance of Jewish Music*, 150-152.

EXTENDED ABSTRACT

Ernest Bloch was an important composer and educator who contributed to 20th century music with a large number of works in a wide variety of forms. He was a composer who succeeded in attracting attention because of his important qualities, such as the style he created without breaking his ties with his past and his Jewish identity, and his adaptation to the conditions of the time in which he lived. This

study contains information on the composer's seven works for cello, reflecting his different periods. Bloch composed two works for cello and orchestra, one belonging to the "Jewish Cycle" and the other described as his last work in formal form. The first is Rhapsodie Hebraïque: Schelomo of 1916, which is a rhapsody in form but has the characteristics of a symphonic poem in subject matter, and was performed and recorded by famous conductors, soloists and orchestras of the time. His second work, Voice in the Wilderness, composed in 1936, was written twenty years after Schelomo and is a symphonic poem with a unique form of six interrelated movements. These two works can be performed with either orchestral or piano accompaniment and are included in concert programmes. From Jewish Life in three movements, Prayer, Supplication and Jewish Song and Meditation Hebraïque in one movement, both short pieces for cello and piano, were composed in 1924 while he was living in Cleveland. His three Solo Suites for Cello, from his final period when he was moving away from composing programmatic works, are some of the last works that show his admiration and respect for Bach and his own interpretation of this important dance form. There are also cello transcriptions for Nigun, part of his Baal Shem Suite for violin and orchestra, and Symphony for Trombone. Unfortunately, the sonata in two movements that he composed in his youth has never been published. As the other two works were adapted from other instruments and the sonata was never published, these three works were excluded from the study. Based on the fact that there are very few sources on the composer and his works for cello in Turkish, this study includes musical and technical information on Bloch's life, musical language and works for cello that are considered useful. The aim is to increase awareness of the composer's works with this information obtained from the literature review and, in the light of this information, to increase performance of the works by both professionals and students.